

Hé kijk, een mus!

De kans dat we deze opmerking de komende jaren kunnen horen lijkt steeds groter te worden. We kunnen vaststellen dat de tijd dat de mussen dood van het dak vielen, voorbij is. Onze altijd bezige en continu tjilpende standvogel heeft mogelijk door verschillende oorzaken het veld moeten ruimen. Vogelorganisaties wijzen ons op dit verschijnsel en ikzelf als asielhouder kan dit bevestigen. Een twintigtal jaren geleden kreeg ik ongeveer honderd mussen per jaar aangeboden ter verpleging, de laatste jaren zijn dat er hooguit tien tot vijftien. Als er van een vogelsoort een zeer succesvol broedseizoen is geweest, krijgt het asiel daar ook relatief veel dieren van binnen. Andersom, dus bij minder broedresultaten, is de aanvoer ook duidelijk minder. Ik houd al dertig jaar de opnamelijsten bij en daardoor kun je een prachtig beeld geven van wat er wel en wat er niet goed ging in bijvoorbeeld 1979 of 1987.

Maar terug naar onze mus. Nu is de uitdrukking: "onze mus" een beetje overdreven. Met meer dan honderd soorten en ondersoorten komt het dier overal ter wereld voor. Ik zag ze op het strand in Florida, bij het uitstappen van een vliegtuig in Johannesburg, en op een terras in Rome. Als je tussen de middag je broodje opat langs de Oude Gracht in Utrecht kwamen ze op je knie zitten om de kruimels op te ruimen. Rakkers waren het en brutaal dat ze konden zijn ...

Een van mijn collega's beweerde dat elke dag dezelfde mus het brood uit zijn mond kwam eten, alleen had niemand dat ooit gezien. De weddenschappen om dit mee te maken liepen steeds hoger op en elke middag zaten we te wachten en te lallen over die ene mus. Na een maand bij dat restaurant gezeten te hebben gaf hij eindelijk toe dat de bewuste mus niet bestond en dat hij een afspraak had met de restauranthouder om de dagomzet te vergroten ...

We zullen hem missen ... de mus ... de vogel die met zijn monotone gezang de dag voor de mens aankondigt. Hij is of was altijd de tweede die dat deed, de haan moest hij steeds voor laten gaan, dat was een afspraak van lang geleden. Was de haan klaar met zijn ritueel, dan kon de mus beginnen, gevolgd door de merel, spreeuw, tortelduif en het rijtje vogel wat daarna wakker wordt. In de loop van de dag volgden dan kauw, braamsluiper en koolmees en de dag loopt ten einde met Kievit, gierzwaluw en iets later de bosuil. Prachtig ingedeeld met een metamorfose van tussengeluiden van al onze andere dierbare vogels. Alleen mensen die er oor voor hebben kunnen dat horen. Ik hoor op z'n minst tien verschillende vogelgeluiden per dag.

En waar blijft onze mus nou waar vroeger zoveel op is gejaagd en die met z'n miljoenen soortgenoten ons land bevolkte? Wetenschappers zijn er nog mee bezig en de eerste uitslagen wijzen op het terugdringen van onze landbouwgronden. Ik kan het met die stelling eens zijn. De eens zo welige haver-, tarwe- en roggevelden die onze landbouwgronden sierden komen steeds minder voor.

Het zijn niet alleen de natuurgebieden die hiervoor in de plaats komen en debet zijn aan voedselschaarste voor de mus, nee, ook de import van goedkopere graansoorten uit het buitenland speelt een grote rol. Onze economie doet de mus de das om. De maïs groeit wel in ons land maar wordt hier niet echt eetbaar rijp voor de mus. Toen ik vroeger met mijn vader op de Drentse zandgronden rogge oogstte, krioelde het van de mussen die het laatste gevallen korreltje graan tussen de stoppels opzochten. Nu importeren we rogge uit het goedkoper producerende buitenland en exporteren tomaten in ruil daarvoor. De trend dat deze deal nog jaren doorgaat is zeer groot en de mus moet dus een enkele reis nemen ... buitenland.

Gelukkig nestelen er nog een aantal in de ruige klimopraken rond mijn huis en u kunt altijd bij mij komen om de laatste mus in Nederland te zien ...

Dag, ooit vervelende en brutale, lieve mus.

SKUKUZA